U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. T.** zastoupen JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2011, čj. OAM-10-92/LE-05-P08-R4-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, čj. 56 Az 69/2011-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci, tureckému občanovi kurdské národnosti, mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Tu krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu. Zpochybňuje neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Konkrétně uvádí, že soud ani žalovaný nevzali v potaz, že stěžovatel spatřuje nebezpečí pro svou osobu v postupu tureckých orgánů poté, co se vrátí zpět do Turecka. Podle stěžovatele je nutno se zabývat otázkou, jakým způsobem turecké úřady nakládají s navrácenými uchazeči o azyl, v jejichž skupině tvoří odpírači vojenské služby svébytnou skupinu. Výsledkem navrácení stěžovatele do země původu prý bude reálná možnost potrestání stěžovatele za emigraci a odpírání vojenské služby. Žalovaný se eventualitou trestního postihu stěžovatele vůbec nezabýval, neopatřil si podklady pro hodnocení otázky typů trestů a podmínek jejich výkonu. Ačkoliv výkon branné služby je podle mezinárodních standardů občanskou povinností, nelze v důsledku toho rezignovat na posouzení podmínek trestání osob pro její porušení z hlediska principu non refoulment.

[3] Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se podle § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce nezbytné vyslovit též právní názor k určitému typu případů či právních otázek (k tomu viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[4] Hodnocení důkazů ohledně eventuálního trestání odpíračů vojenské služby v Turecku, tak jak jej učinil žalovaný a krajský soud, je plně v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu. Žalovaný totiž ve svých závěrech použil informace o zemi původu, které jsou v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 - 81, nebo rozsudek ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 - 71). V tomto ostatně postupoval plně v souladu s předchozím rozsudkem NSS ze dne 13. 5. 2010, čj. 1 Azs 10/2010 – 139, ve věci stěžovatele. V tomto rozsudku zdejší soud kritizoval žalovaného, že „*při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nikterak nezohlednil skutečnost, že počátkem roku 2008 došlo k vyostření konfliktu mezi tureckou armádou a kurdskými povstalci, což mohlo zásadním způsobem ovlivnit postavení Kurdů v Turecku obecně, jakož i postavení kurdských branců v turecké armádě. Nebylo vyloučeno ani zvýšení míry represe v případě dezerce či nenastoupení vojenské služby. Žalovaný si před vydáním rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany neopatřil dostatečně aktuální a relevantní podklady, aby mohl pečlivě posoudit situaci v zemi původu a v souladu s § 3 s. ř. zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti*.“ Všechny tyto chyby žalovaný odstranil a otázkou se v souladu s aktuální judikaturou zdejšího soudu zabýval.

[5] Kasační stížnost proto svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. Krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a odmítl ji podle § 104a s. ř. s.

[6] Stěžovatel rovněž kritizuje, že se žalovaný nezabýval otázkou, jakým způsobem turecké úřady nakládají s navrácenými uchazeči o azyl, zejména ve vztahu k odpíračům vojenské služby, a jak trestají neúspěšný pokus o emigraci. Tato námitka je nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, byť tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu